

Beroep, op 13 februari 2002 ingesteld door SA Global Electronic Finance Management tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-29/02)

(2002/C 118/43)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 13 februari 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door SA Global Electronic Finance Management, vertegenwoordigd door M. E. Storme en A. Gobien, van het kantoor Keuleneer, Storme, Vanneste, Van Varenbergh, Verhelst, Brussel (België).

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- de Commissie te veroordelen tot betaling aan verzoekster van het equivalent in Euro van het bedrag van 40 693 Ecu;
- de poging van de Commissie om van verzoekster het bedrag van 273 516 Ecu in te vorderen, ongegrond te verklaren en de Commissie derhalve te gelasten een „credit nota” voor een bedrag van 273 516 Ecu te verstrekken;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep, ingesteld krachtens een arbitragebeding in de zin van artikel 238 EG (ex artikel 181), strekt tot veroordeling van de Commissie, namens de Europese Gemeenschap, tot betaling aan verzoekster van het bedrag van 40 693 Ecu, ter zake van de uitvoering van een in het kader van het ESPRIT-programma gesloten overeenkomst ter stimulering van de ontwikkeling van financiële infrastructuur, systemen en transactiemechanismen voor de succesvolle groei van de elektronische handel in de Europese Unie. Het toepasselijke recht is Belgisch recht.

Tot staving van haar conclusies betoogt verzoekster het volgende:

- Zoals de Commissie gedurende de uitvoering van het project steeds te kennen heeft gegeven en in het evaluatieverslag is bevestigd, heeft zij haar contractuele opdracht correct uitgevoerd. Het bedrag van de door verzoekster bij de Commissie ingediende rekening was gerechtvaardigd en met documenten gestaafd. Er kunnen derhalve geen redenen zijn, dat de Commissie terugbetaling van enig bedrag vordert.

- Er is geen bewijs, dat de Commissie bedragen ten onrechte heeft betaald.
- De Commissie heeft de wijziging van haar standpunt over de aanvaarding van de projectkosten pas kenbaar gemaakt zes maanden na de voltooiing van het project en drie maanden na het evaluatierapport. Daardoor heeft verzoekster niet binnen een redelijke termijn bezwaar kunnen indienen.
- De Commissie heeft gehandeld in strijd met de algemene beginselen van bescherming van het gewettigd vertrouwen, eerlijke rechtsbedeling en uitvoering van een overeenkomst te goeder trouw.

Beroep, op 22 februari 2002 ingesteld door Ricosmos B.V. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-53/02)

(2002/C 118/44)

(Procestaal Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 februari 2002 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Ricosmos B.V., gevestigd te Delfzijl (Nederland), vertegenwoordigd door mr. Martijn Hendrik Fleers, mr. Michel Chatelin en mr. Pierre Metzler, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekende partij concludeert dat het het Gerecht behage:

- 1) de beschikking van de Commissie C(2001)3663 def. van 16 november 2001 in dossier REM 09/00 te vernietigen;
- 2) de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster beschikt over diverse douanevergunningen waardoor zij communautair douanevervoer kan regelen. Zo regelde verzoekster verschillende transporten van sigaretten onder de regeling van extern communautair douanevervoer naar Tsjechië. Bij enkele van deze transporten uit 1994 bleek later gefraudeerd te zijn door derden.

In 1997 deed verzoekster een verzoek om kwijtschelding van de invoerrechten aan de Nederlandse douaneautoriteiten op basis van artikel 239 van Verordening 2913/92⁽¹⁾ aangezien verzoekster zelf niet bij de fraude betrokken was en zij bovendien alle mogelijke maatregelen genomen had om fraude te vermijden. Volgens verzoekster kon haar bij deze transporten dan ook geen frauduleuze handelingen of klaarblijkelijke nalatigheid verweten worden. De Nederlandse autoriteiten gaven dit verzoek door aan de Commissie overeenkomstig artikel 905 van Verordening 2454/93⁽²⁾. In de bestreden beschikking weigert de Commissie de kwijtschelding van de douanerechten.

Verzoekster roept vooreerst een schending in van artikel 907 van Verordening 2454/93. Volgens verzoekster werd de termijn van negen maanden voor het geven van de beschikking ten onrechte driemaal verlengd. Volgens verzoekster werden bovendien haar rechten van verdediging geschonden. Verzoekster voert aan dat zij niet werd geïnformeerd over het verloop van de procedure en met name de vragen van de Commissie aan de Nederlandse autoriteiten. Verder kreeg verzoekster aanvankelijk ook geen toegang tot het volledige dossier voor het maken van haar opmerkingen. De Commissie rekende de tijd die hiermee verstreek echter wel als termijnverlenging. Volgens verzoekster kon echter de termijn voor het nemen van een beslissing niet verlengd worden zolang zij niet op de hoogte was van de gestelde vragen en geen volledige toegang kreeg tot het dossier.

Verzoekster beroept zich verder op een schending van het beginsel van rechtszekerheid. Verzoekster voert aan dat zij op basis van artikel 907 van Verordening 2454/93 mocht aannemen dat na negen maanden een beschikking in haar voordeel was genomen, aangezien zij niet op de hoogte was van een eventuele verlenging van de termijn voorzien in dit artikel.

Verzoekster bestrijdt voorts de beslissing van de Commissie als zou verzoekster klaarblijkelijk nalatig zijn geweest. Verzoekster voert aan dat zijzelf geen rechtsregels heeft geschonden en ook handelde in overeenstemming met vaste gebruiken en de internationale handelspraktijk. Er zou ook geen oorzakelijk verband zijn tussen het optreden van verzoekster en de gepleegde fraude.

Verzoekster beroept zich tenslotte op een schending van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster voert aan dat de opgelegde heffing in ieder geval onevenredig is met eventuele nalatigheden vanwege haar.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (Publicatieblad L 302 van 19.10.1992 blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (Publicatieblad L 253 van 11.10.1993 blz. 1).

Beroep, op 12 maart 2002 ingesteld door Organización de Productores de Túnidos Congelados tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-69/02)

(2002/C 118/45)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 12 maart 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Organización de Productores de Túnidos Congelados, gevestigd te Bermeo (Vizcaya, Spanje), vertegenwoordigd door R. Garcia-Gallardo Gil-Fournier en J. Guillén Carrau.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- het beroep ontvankelijk te verklaren;
- nietig te verklaren de handeling waartegen het beroep is gericht, waarbij de Commissie van de Europese Gemeenschappen de hoeveelheden die in aanmerking komen voor een compenserende vergoeding aan OPTUC heeft verminderd, te weten artikel 2, lid 2, van en de bijlage bij verordening (EG) nr. 2496/2001 van de Commissie van 19 december 2001 betreffende de toekenning van de compenserende vergoeding aan de producentenorganisaties voor in de periode van 1 januari tot en met 31 maart 2001 aan de verwerkende industrie geleverde tonijn⁽¹⁾;
- elke andere maatregel te gelasten die het Gerecht passend acht om te bewerkstelligen dat de Commissie voldoet aan haar uit artikel 233 EG voortvloeiende verplichtingen en in concreto, dat zij de situatie opnieuw onderzoekt;
- de Commissie van de Europese Gemeenschappen te veroordelen tot betaling van alle kosten van het geding aan verzoekster.